3.

Ακούγοντας σε όλη αυτή τη συζήτηση για την αποτυχία των φυλακών αναρωτιόμαστε πάντως πως θα μπορούσαν οι φυλακές να «πετυχαίνουν» -δηλ. να υποτάσσουν στις κυρίαρχες προσταγές. Με πιο σκληρές τιμωρίες; Μα αυτές θα είχαν ως συνέπεια την ακόμα μεγαλύτερη αποκοινωνικοποίηση, την ολοκληρωτική απορρόφηση του κρατούμενου από τον κόσμο της φυλακής, άρα και την ακόμα πιο βέβαιη «υποτροπή» του μετά την έξοδό του. Με την κοινωνική επανένταξη, δηλαδή την σιγουριά μιας επιβίωσης μέσα στην φθορά της οικογένειας, της δουλειάς, της κατανάλωσης; Μα εδώ ο αποκλεισμός είναι προοπτική για ολόκληρες κοινωνικές ομάδες, πόσο μάλλον για εκείνους που κουβαλάνε το στίγμα του φυλακισμένου. Η φυλακή είναι πολυ απλά τόπος προορισμού για όσους πήραν, ζώντας μέσα στην ένδεια ή την μετριότητα, τις προκλητικές υποσχέσεις καλοπέρασης αυτής της κοινωνίας κατά γράμμα, χωρίς να υπολογίζουν κανόνες ή κοινωνικές συμβάσεις. Και το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να μεταδόσει το μύνημα ότι μπορείς να κυνηγάς τον πλούτο, τη δύναμη, το σεξ δουλεύοντας, γλύφοντας, αγοράζοντας αλλά όχι με το όπλο στο χέρι. Η βία είναι μονοπώλειο των αφεντικών. Για τους υπόλοιπους είναι μια πολύ επικίνδυνη υπόθεση που μπορεί να σημαίνει κοινωνική αυτοχειρία, αφού και μια φορά να βρεθούν πίσω από τα τείχη, η "κανονική" ζωή μάλλον έχει τελειώσει γι' αυτούς. Ο σκοπός λοιπόν της φυλακής δεν είναι ο σωφρονισμός των φυλακισμένων που η ίδια τους κάνει τακτικούς πελάτες της, αλλά ο εκφοβισμός των "έξω", να μην τολμήσουν τίποτα πέρα από τα όρια, κι αν θέλουν να γίνουν καθάρματα ας το κάνουν, αλλά μόνο όπως η εξουσία επιτρέπει.

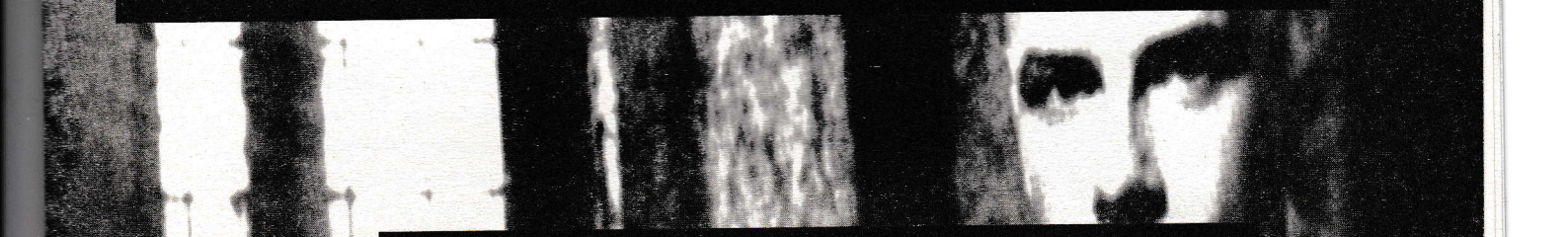

4.

Δεν είναι τυχαίο ότι οι εξεγερμένοι κάθε εποχής με την πρώτη ευκαιρία καταστρέφουν τις φυλακές και απελευθερώνουν τους έγκλειστους. Όχι επειδή επιδοκιμάζουν γενικά και άκριτα κάθε παράνομη πράξη αλλά επειδή αναγνωρίζουν ότι μια κοινωνική οργάνωση εξαθλίωσης και θεσμισμένης βίας δεν μπορεί παρά να φέρει την ευθύνη των πράξεων που καταστέλλει, συμπεριλαμβανομένων και εκείνων που μπορεί να είναι εξίσου αποτρόπαιες με το σύστημα που τις προκαλεί. Όταν η οργάνωση, τα αφεντικά, οι κανόνες αυτού του κόσμου έχουν κάνει ασύλληπτα πράγματα ενάντια στους ανθρώπους, πάει πολύ να λένε ότι αποδίδουν και δικαιοσύνη. Και ακόμα περισσότερο πάει πολύ να αποκαλούν έγκλημα ακόμη και ό,τι αντιστέκεται στις λεηλασίες και τη βία τους, τον ίδιο τον αγώνα για την ελευθερία.

Σε ένα σύντομο διάλογο του δέκατου ένατου αιώνα ανάμεσα στον αναρχικό Ντυβάλ και τον αστυνομικό που πήγε να τον συλλάβει, φαίνεται για τα καλά, τι λογής θα είναι η άρνηση της αστικής νομιμότητας από το απελευθερωτικό εγχείρημα:

- Ντυβάλ, σας συλλαμβάνω εν ονόματι του νόμου.
- Κι εγώ σε σκοτώνω στο όνομα της ελευθερίας

«Πάνω σε τριάντα εκατοστά χώμα, που πήρε από Ελλάδα κατά την αποχώρησή της, έστησε το στρατόπεδο της η ελληνική μονάδα στο Κόσοβο.» (ημερήσιος τύπος)

«Δεν υπάρχει περίπτωση η Ελλάδα να αποχωρήσει από το Κόσοβο. Θα παραμείνουμε για όσο διάστημα χρειαστεί. Δεν πήγαμε εκεί για τουρισμό.» (Άκης Τσοχατζόπουλος, υπουργός εθνικής άμυνας)

Αδέρφια μας εθελοντές σε Κόσοβο-Βοσνία εμείς πάρτυ θα κάνουμε σε κάθε σας κηδεία.

Εμπλουτισμένα μαζικά εγκλήματα και ψέματα,
απεμπλουτισμένες συνειδήσεις
ή διαφορετικά
ένας πολιτισμός που γεννά τέτοια ευρήματα
δεν μπορεί παρά να μοιάζει στα ευρήματά του

Έπρεπε η ραδιενεργός σκόνη του κάθε απεμπλουτισμένου ουρανίου να διεισδύσει στα σπίτια μας, μετά τους βομβαρδισμούς στη γειτονιά μας για να ενδιαφερθούμε, να ανησυχήσουμε, να αγαναχτήσουμε. Οι δεκάδες χιλιάδες θάνατοι, οι ακόμα περισσότερες περιπτώσεις ανθρώπων που έχουν νοσήσει από διάφορες μορφές καρκίνου κι οι τόσες τερατογενέσεις παιδιών την τελευταία δεκαετία στο Ιράκ από τις 940.000 συμμαχικές βόμβες τέτοιου τύπου, ήταν αρκετά μακριά για να παρενοχλήσουν το φιλήσυχο μικροαστικό όνειρο της ατομικής εξασφάλισης, ήταν αρκετά μακριά για να πιτσιλήσουν τα ρούχα μας με αίμα και να πολιορκήσουν τον οργανισμό μας με την αρρώστια.

Αρκετοί βέβαια είναι αυτοί που θα σπεύσουν να δικαιολογήσουν την αδιαφορία και την ανεπάρκειά τους ως αποτέλεσμα της άγνοιας, της έλλειψης πληροφοριών. Ακόμα όμως κι αν έτσι έχουν τα πράγματα (που δεν έχουν ακριβώς έτσι) τι άλλαξε από τη στιγμή που σήμανε «η ώρα της αλήθειας και των αποκαλύψεων», όπως έντεχνα διακήρυξαν οι δημοσιογράφοι αρχίζοντας τον χορό των δημοσιευμάτων τους και των εκπομπών τους;

Από την μία, η κοινωνική δυσαρέσκεια που αναπτύχθηκε δεν άργησε να καταντήσει μήτρα των δικών της εκτρωμάτων. Κι αυτό γιατί στάθηκε κύρια στην ιδιοτελή και αυτιστική αγωνία του τι ενδέχεται να εισπράξουμε εμείς οι ίδιοι, μακριά από οποιοδήποτε ενδιαφέρον και αλληλεγγύη για τη σκληρότητα των συνεπειών που θα βιώσουν οι εκεί πληθυσμοί, στο Κόσοβο και στη Σερβία. Γιατί ανησύχησε ιδιαίτερα για τον κίνδυνο που ίσως διατρέχουν οι καλοπληρωμένοι έλληνες εθελοντές, που βρίσκονται (εξαιτίας της δικής μας ανοχής-συνενοχής) σε διάφορα σημεία των Βαλκανίων με την ιδιότητα των στρατευμάτων κατοχής κι οι οποίοι σε τελική ανάλυση ήταν εκ των προτέρων ενήμεροι για το πρόβλημα. Γιατί τέλος, στο βαθμό που εκφράστηκε στο δρόμο αυτό έγινε κάτω από τα κόκκινα λάβαρα του αντιαμερικανισμού, αυτού του θολού και επιλεκτικού αντιιμπεριαλισμού, που προσπαθεί σκόπιμα να αποκρύψει ότι ο επεκτατισμός είναι σύμφυτος με την ύπαρξη κρατών και κεφαλαίου, που προτιμά να αποφεύγει τις αναφορές στον ιμπεριαλιστικό ρόλο της Ελλάδας στα Βαλκάνια και που το όραμα που μας προτείνει είναι αυτό της δικής του τυραννικής επιβολής (ή μήπως νομίζουν πως ξεχάσαμε τους εκατοντάδες χιλιάδες εκτελεσμένους και «εξαφανισμένους» του ανατολικού μπλοκ, τους ακόμα περισσότερους εξορισμένους στα γκούλαγκ της πρώην Σοβιετικής Ένωσης, τις καταπνιγμένες στο αίμα από τον κόκκινο στρατό κοινωνικές εξεγέρσεις στην Κροστάνδη το 1921, στην Ανατολική Γερμανία το 1953, στην Ουγγαρία το 1956, την επέμβαση στο Αφγανιστάν το 1979, τις χιλιάδες πυρηνικές δοκιμές στη Σιβηρία, το έγκλημα του Τσέρνομπιλ;).

Από την άλλη, κανέναν δεν προβλημάτισε σοβαρά το γεγονός ότι το όλο θέμα προκλήθηκε και πήρε έκταση από τα ίδια τα ΜΜΕ, τον ισχυρότερο δηλαδή ιδεολογικό μηχανισμό της κυριαρχίας. Και δεν είναι απλά ότι χειραγωγήθηκε και εκτονώθηκε η όποια κοινωνική δυσαρέσκεια μέσα από τα άρθρα των εφημερίδων και τα talk show των κανάλιων, όπου προοδευτικοί διανοούμενοι, ευαίσθητοι δημοσιογράφοι και αντιπολιτευόμενοι πολιτικοί έχυναν κροκοδείλια δάκρυα, ορύονταν για το έγκλημα, τις κακές βόμβες και την ανηθικότητα αυτών των πολέμων και πλειοδοτούσαν για την κατάργηση συγκεκριμένων οπλικών συστημάτων μέχρι και των πολέμων γενικότερα (λες και υπάρχουν καλές βόμβες και ηθικοί πόλεμοι ή λες και οι πόλεμοι θα καταργηθούν από μόνοι τους ή με διακηρύξεις κι όχι με την εξάλλειψη των

αιτιών που τους καθιστούν αναγκαίους και χρήσιμους). Πολύ περισσότερο, η όλη διαχείρηση της πληροφορίας, η στιγμή δηλαδή και ο τρόπος που αυτή διαχύθηκε, δεν είναι απλά ύποπτη αλλά και δηλωτική ενός ευρύτερου παιχνιδιού που παίζεται. Δεν είναι τυχαίο ότι μια ολόκληρη δεκαετία οι αναφορές των ΜΜΕ για τα αποτελέσματα των βομβαρδισμών στο Ιράκ δεν ήταν παρά σποραδικές και αποσπασματικές. Ακόμα περισσότερο, γνώριζαν πολύ καλά ότι οι πρώτες έρευνες, πειράματα και κατασκευή όπλων απεμπλουτισμένου ουρανίου έγιναν τη δεκαετία του ΄70, συνδιάζοντας την ανάγκη της πολεμικής βιομηχανίας για μαζική παραγωγή όπλων, χαμηλού κόστους και αυξημένης διατρητικής ικανότητας, με την ανάγκη εναλλακτικής διαχείρησης των πυρηνικών απόβλητων, που έχουν υψηλότατο κόστος αποθήκευσης. Κουβέντα όμως τόσα χρόνια. Ας μη μας φανεί, συνεπώς, παράδοξο αν αποδειχτεί ότι οι ίδιοι που κατασκεύασαν τα όπλα απεμπλουτισμένου ουρανίου «κατασκεύασαν» και την χρονική στιγμή της γνωστοποίησης των συνεπειών τους. Είτε για να προλάβουν μια μη ελεγχόμενη διαρροή με άγνωστα γι' αυτούς αποτελέσματα και να κλείσουν το όλο θέμα με μελέτες επιτροπών τους που να αποκλείουν κινδύνους για την υγεία και το περιβάλλον από τη χρήση τέτοιων υλικών. Είτε γιατί οι ίδιοι προωθούν την απαγόρευση και απόσυρση αυτών των οπλικών συστημάτων μέσα στα επόμενα χρόνια, με σκοπό μια νέα κερδοφόρα κούρσα εξοπλισμών διεθνώς, με ισχυρότερα όπλα «νέας γενιάς», που η πολεμική βιομηχανία έτσι κι αλλιώς μελετά και δοκιμάζει εργαστηριακά και που, γιατί όχι, θα παρουσιαστούν ως πιο «ηθικά», πιο «ανθρωπιστικά», πιο «οικολογικά», μέχρι βέβαια την επόμενη «αποκάλυψη». Εξάλλου, κάθε αναφορά σχετική με μια ανεξάρτητη και αγωνιστική δημοσιογραφία δεν είναι παρά μύθος, αφού οι δημοσιογράφοι κατέχουν και διατηρούν στήλες εφημερίδων και τηλεοπτικές εκπομπές ακριβώς επειδή εξυπηρετούν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο τα συμφέροντα των δημοσιογραφικών οργανισμών στους οποίους υπάγονται, οι οποίοι με τη σειρά τους ανήκουν σε μεγαλοεπιχειρηματίες, κόμματα ή κράτη.

Ενώ λοιπόν, τα γεγονότα πεισματικά βεβαιώνουν: «όπου κράτη και επιβολή, όπου αφεντικά και εκμετάλλευση, όπου στρατοί και πόλεμος, όπου ΜΜΕ και χειραγώγηση, όπου υποτέλεια και καθήκον, όπου ιδιώτευση και τάφος», αναρωτιέται κανείς τι άλλο πρέπει να γίνει για να αντιληφθούμε ότι πριν μας δολοφονήσουν βομβαρδίζουν σταθερά τις καρδιές και τα μυαλά μας με εθνικά ιδεώδη, ανύπαρκτους εχθρούς, χακί εμβατήρια, εξοπλιστικά προγράμματα, αλύτρωτες πατρίδες και μεγαλοϊδεατισμούς. Ότι πριν το βιολογικό θάνατο του πολέμου προηγούνται οι μικροί καθημερινοί θάνατοι της αδιαφορίας, της παθητικότητας, του ατομικού συμφέροντος, των συμβάσεων και των συμβιβασμών. Ότι ο πόλεμος τους δεν είναι παρά η ολοκλήρωση της ειρήνης τους κι η ειρήνη τους -των καθημερινών ταπεινώσεων και καταναγκασμών, του διαρκούς ελέγχου και της επιτήρησης, της οικονομικής εξαθλίωσης και των αποκλεισμών- η συνέχιση του πολέμου τους με άλλα μέσα. Ότι «φονιάδες των λαών» δεν είναι απλά και μόνο οι κάθε φορά «μεγάλες δυνάμεις», αλλά πολύ πιο πριν και πολύ περισσότερο οι ίδιες οι εθνικές τους αυταπάτες κι οι χυδαίες τους ψευδαισθήσεις για μια «κανονική ζωή» τηλεχαύνωσης, αγοραίων εκτονώσεων και μαζικής κατανάλωσης σκουπιδιών, που τους κάνουν να σιωπούν, να συναινούν μέχρι και να συντάσσονται με τα εγκληματικά σχέδια των αφεντικών τους, στη λυσσαλέα κούρσα των τελευταίων για ισχύ και κέρδη σε παγκόσμια κλίμακα.

Η μόνη επιλογή που σαμποτάρει τον πόλεμο και την ειρήνη τους είναι αυτή της αλληλεγγύης μεταξύ των καταπιεσμένων και όσων αγωνίζονται, της αυτοοργάνωσης της ζωής και της δράσης μας, της ρήξης με ότι καθυποτάσσει, εκμεταλλεύεται και αλλοτριώνει τη ζωή μας από τις μικρές στιγμές της καθημερινότητας μέχρι τους δρόμους της αντιπαράθεσης με κάθε εξουσία τοπική ή πλανητική, δυτικού ή ανατολικού τύπου. Ο μόνος πόλεμος στον οποίο αξίζει να συμμετάσχουμε είναι ο κοινωνικός-ταξικός.

«Ναι φυσικά είναι επικίνδυνα. Αλλά το όλο θέμα είναι τα όπλα να είναι αποτελεσματικά.» (Μαρκ Λέιτι, εκπρόσωπος τύπου του ΝΑΤΟ)

«Το ΝΑΤΟ δεν είναι ιατρικός οργανισμός για να προσμετρά τις συνέπειες της χρήσης ορισμένων όπλων.» (Χαβιέ Σολάνα, πρώην γ.γ. του ΝΑΤΟ, στο ευρωκοινοβούλιο)

«Αμελητέος για την υγεία είναι ο κίνδυνος από τη χρήση απεμπλουτισμένου ουρανίου και την έκλυση ραδιενέργειας από πυρομαχικά στο Κόσοβο, αναφέρει το Πρόγραμμα των Ηνωμένων Εθνών για το Περιβάλλον, σε έκθεσή του, που βασίζεται σε πέντε διαφορετικές ανεξάρτητες μελέτες αντίστοιχων επιστημονικών επιτροπών.» (ημερήσιος τύπος)

Ας ζήσουμε λοιπόν στον πλαστικό παράδεισό μας

που για να υπάρχει και να συντηρείται

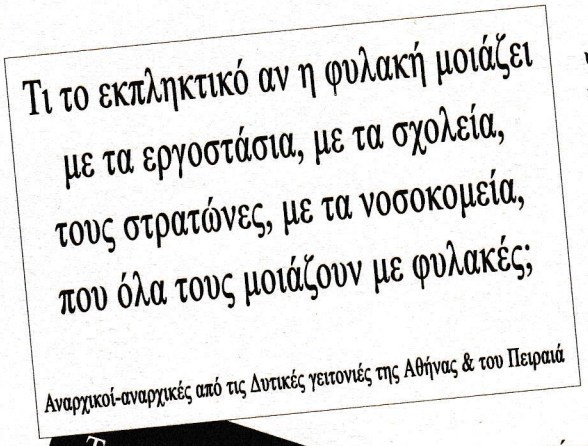

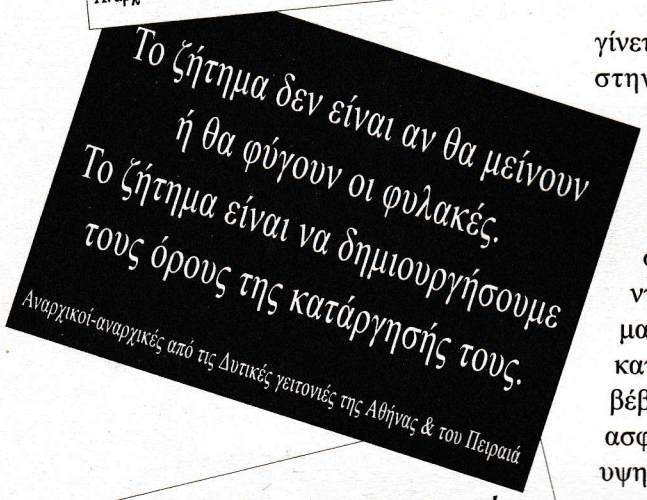

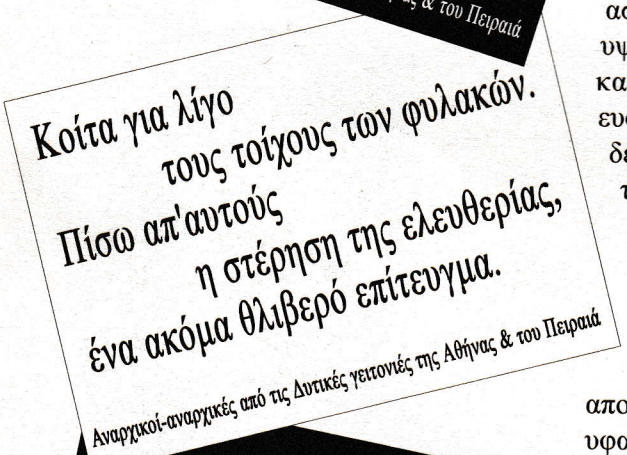

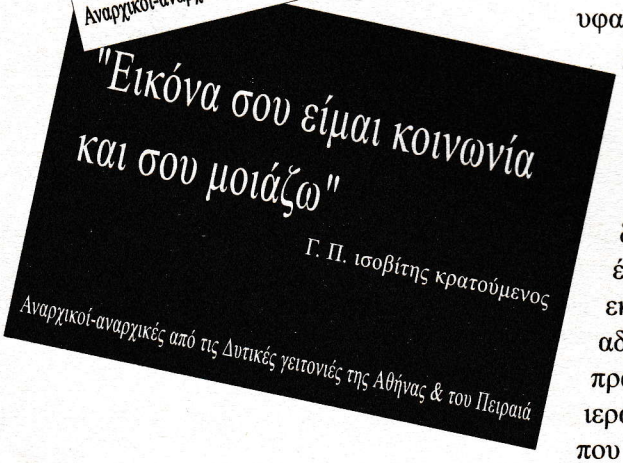

Ναι, είναι αλήθεια οι φυλακές φεύγουν. Οι ψευδαισθήσεις όμως πως κάτι θ' αλλάξει στην καθημερινότητά μας παραμένουν ακέραιες. Ψευδαισθήσεις που τροφοδοτούνται από τα παχιά λόγια κάθε είδους Χρήστου και Λαλιώτηδων που ψηφοθηρούν στις πλάτες μας, ψευδαισθήσεις που γιορτάστηκαν στολισμένες με τις φωνές των άλλοτε δήθεν μαχητικών τραγουδιστάδων μας, την Τετάρτη 28 Φλεβάρη έξω από το Κολαστήριο του Κορυδαλλού, χωρίς κανένα ίχνος ντροπής. Τί έχουν, αλήθεια, να μας απαντήσουν όσοι δεν ντρέπονται για έναν ανθρωπισμό που λέει ότι θέλει να υπερασπίζεται τα δικαιώματα των κρατουμένων, αλλά απ' όσο πιο μακριά γίνεται - λες και δίνει κανείς δεκάρα για το πώς θα είναι η ζωή στην κόλαση αφότου αυτή απομακρυνθεί. Και τους φυλακισμένους ποιός τους ρώτησε; Κανείς. Αυτοί δεν έχουν γνώμη, δε χρειάζεται να καταλαβαίνουν, χρειάζονται μόνο κλουβιά. Μέσα απ' αυτά τα κλουβιά είδαν τα βεγγαλικά και άκουσαν τα τραγούδια των σωφρονιστών τους. Τί έχουν να μας απαντήσουν όσοι δεν ντρέπονται στο ερώτημα ότι τη φρίκη δεν την περιφέρεις σα μακάβριο τσίρκο αλλά πρέπει να προσπαθείς να την καταργείς;; Όπου κι αν εξοριστεί, όσο μακριά, θα υπάρχει. Όχι βέβαια σε κοινή θέα, όμως θα υπάρχει. Σε φυλακές υψίστης ασφαλείας, σε κελιά εκσυγχρονισμένα, σε απομονώσεις υψηλής τεχνολογίας, στεγανές, ειδικά σχεδιασμένες μη τυχόν και κανένα ουρλιαχτό ξεφύγει και ενοχλήσει αυτιά ευφησυχασμένα προ πολλού. Τί έχουν να μας απαντήσουν όσοι δεν ντρέπονται να καταδικάζουν στο όνομα της ψευτοηθικής τους εγκληματίες και δολοφόνους, αλλά νομιμοποιούν από την πίσω πόρτα τα δικά τους εγκλήματα, τους δικούς τους φόνους, τους δικούς τους πολέμους απεμπλουτισμένου ουρανίου και εμπλουτισμένου κέρδους, τη δική τους ειρήνη που σκορπάει ανενόχλητη βόμβες όπου βρει. Τί έχουν να μας απαντήσουν όσοι δεν ντρέπονται να αποστρέφονται μετανάστες και κλέφτες, για τις δικές τους υφαρπαγές, τις δικές τους μίζες, τα δικά τους πλούτη μικρά ή μεγάλα. Αυτήν την κοινωνία των υποκριτών δεν την ενοχλεί ο φόνος , η κλεψιά, η βία, την αναστατώνει όταν οι φυσικοί τους φορείς είναι οι απόβλητοι, οι εξαθλιωμένοι, οι εξαγριωμένοι. Στις φυλακές οι 9 στους 10 είναι πάμφτωχοι και οι μισοί είναι μετανάστες. Αυτό που διώκεται, λοιπόν, δεν είναι το πραγματικό έγκλημα. Είναι η ανομία που γεννά ένας άδικος νόμος. Είναι οι ατομικές και συλλογικές εκρήξεις -ενδεχομένως απελευθερωτικές- που προκαλεί η αδυσώπητη λειτουργία της μητροπολιτικής φυλακής. Το πραγματικό έγκλημα βρίσκεται αλλού. Στις ανισότητες, την ιεραρχία, την ανθρώπινη υποτίμηση και στους θιασώτες τους, που για να το διαπράξουν χρειάζονται κάποιους να τους

χρειάζεται μία κόλαση

την οποία ευτυχώς δε θα τη βλέπουμε

δείχνουν ως «κακούς» για να μην περνάει κανείς, παρά μόνο οι ίδιοι, τα όρια της δικής τους νομιμότητας χωρίς το φόβο της τιμωρίας και του στιγματισμού.

Η ύπαρξη των φυλακών, αγκάθι μέσα σ' αυτήν την illustration πόλη των αγοραίων εκτονώσεων, της μέχρι θανάτου κατανάλωσης σκουπιδιών, της αφθονίας, του μακάριου ύπνου αποκαλύπτει διαρκώς μια άλλη πραγματικότητα σε όσους δε φοβούνται να κοιτάξουν πίσω από την απατηλή, θεαματική της όψη. Την πραγματικότητα της εξαθλίωσης, των επιτηρούμενων και υποταγμένων σωμάτων, της εξατομίκευσης και της δουλείας, της διανοητικής απονέκρωσης, του ξεζουμίσματος και της εκμετάλλευσης, του διάχυτου ρατσισμού και της ξενοφοβίας. Μια πραγματικότητα που χρειάζεται αδιάκοπη εποπτεία μήπως και ραγίσει κανένα τζάμι αυτής της ασφυκτικής γυάλινης φυλακής. Οι φυλακές υπάρχουν για να μπορούμε να ξεχνάμε τα δικά μας αόρατα δεσμά και να υποτασσόμαστε. Και την Τετάρτη σ' αυτό το φαινομενικά αθώα στημένο, ανθρωπιστικό πανηγύρι γιόρτασαν το γεγονός ότι θα τις πάρουν μπροστά από τα μάτια μας. Για να μη βλέπουμε ότι πίσω από τον κόσμο μας υπάρχει ένας άλλος κόσμος. Μια κοιτίδα σκλαβιάς που αποκαλύπτει τί λογής είναι η δική μας ελευθερία. Κι όσα graffiti και να ζωγραφίσουν στους τοίχους της, αυτή τη βρωμιά της διεστραμμένης λογικής τους δε θα μπορέσουν να την κρύψουν. Όποιος ζει σ' αυτές τις γειτονιές, όποιος περνάει έξω από τις φυλακές Κορυδαλλού και τις απανταχού φυλακές και αδιαφορεί για τις αιτίες που τις γέννησαν και τις διαιωνίζουν και τη σημασία τους, αλλά παρ' όλα αυτά γιορτάζει φιέστες έξω από αυτό το λεπτοδουλεμένο βασανιστήριο, είναι το ίδιο ένοχος με όσους το σχεδίασαν. Φτιάχνει από μόνος του το όμορφο κελί του και κλειδώνεται μέσα σ' αυτό πετώντας το κλειδί στους καταπιεστές του. Όποιος έχει απωλέσει κάθε έννοια κοινωνικής αλληλεγγύης , όποιος συντάσσεται τόσο εύκολα με πολιτικούς, δικαστές, μπάτσους, δεσμοφύλακες δε θα έχει που να στραφεί όταν σημαδεύουν το δικό του κεφάλι οι πρώην ψευδοσωτήρες του.

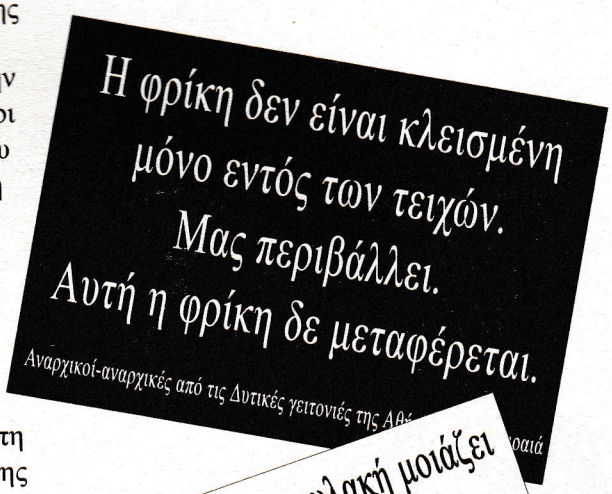

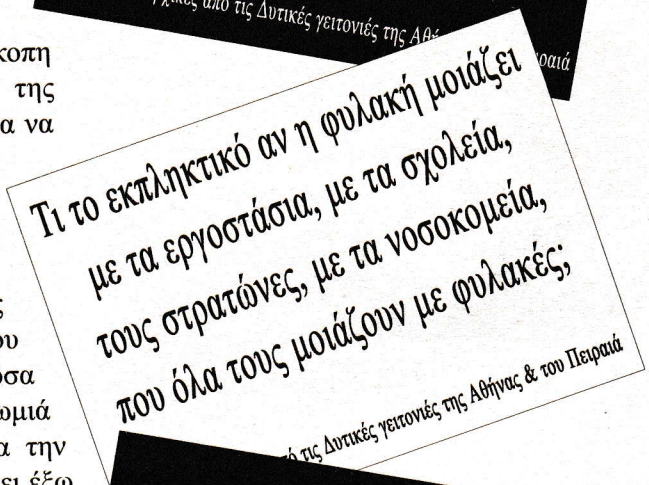

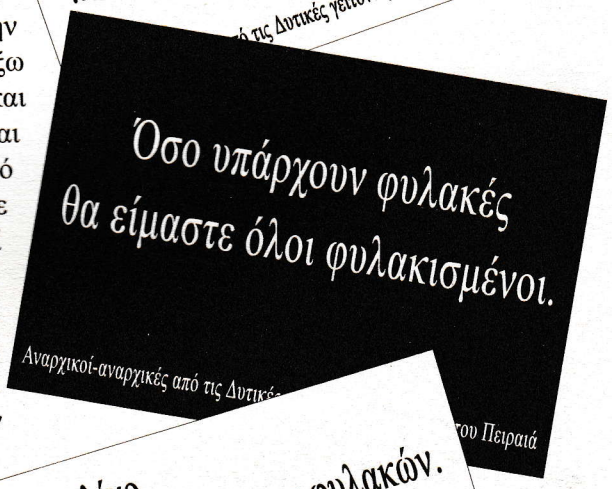

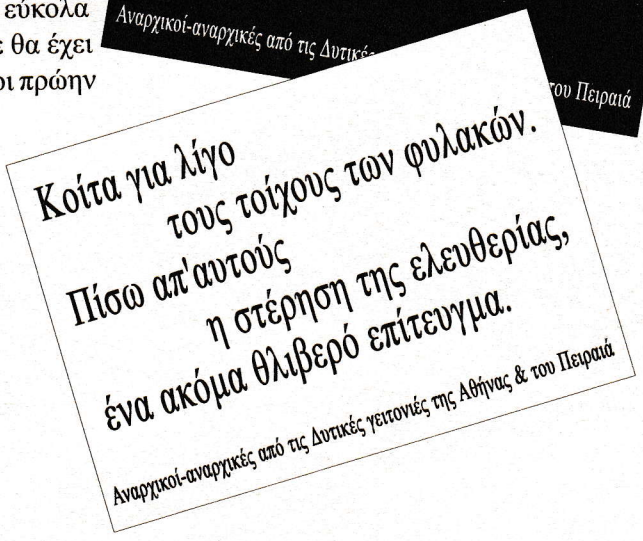

Τα τρυκάκια αυτά πετάχτηκαν στις γειτονιές του Κορυδαλλού την Τετάρτη 28 Φλεβάρη κατά τη διάρκεια εκδήλωσης της δημοτικής αρχής για την απομάκρυνση των φυλακών, ενώ το κείμενο μοιράστηκε στις πλατείες της περιοχής το επόμενο Σάββατο.

Η Ελλαδάρα, ο Ρόντος και το κακό συναπάντημα

Για πολλές δεκαετίες ήταν για το ελληνικό κράτος αναγκαίο να καταφεύγει διαρκώς σε παμπάλαιους μύθους, στο παραμύθι της φτωχής πλην τίμιας ελλαδίτσας, στην απειλή των εξ' ανατολών βάρβαρων Τούρκων, στους αχάριστους Ευρωπαίους κλπ, κάθε φορά που χρειάζονταν στρατιώτες πρόθυμους για νέες κατακτήσεις και αποστολές και μια κοινωνία που θα έκανε όραμα και σκοπό ζωής αυτές ακριβώς τις πολιτικές και στρατιωτικές επιλογές. Και κάθε φορά λιγότερο ή περισσότερο η πίστη στην όποια εθνική υπόθεση κατάφερνε να καλύψει σαν νεκροσέντονο το ψέμα, την απάτη, τις κοινωνικές αντιθέσεις στο εσωτερικό, την βαρβαρότητα και την λεηλασία στο εξωτερικό. Για τις όποιες αντίθετες φωνές πάντα σε ετοιμότητα, νόμοι στρατιωτικοί, στρατοδικεία, πρώτες γραμμές, επιστρατεύσεις.

Είναι ο μακροχρόνιος συγχρωτισμός με το ψέμα και τον φόβο που έχει αδρανοποιήσει όλα τα κοινωνικά αντανακλαστικά, είναι μήπως η χαζοχαρούμενη υστερία των κάθε λογής ειρηνόφιλων που τους κάνει βιαστικά να αποστρέφουν το βλέμμα ακόμα και στην υποψία της φρίκης, ή μήπως η συνένοχη ψευδαίσθηση πως στο άτι των Βαλκανίων οι Έλληνες θα είναι καβάλα, ώστε ακόμα και στην παραδοχή από επίσημα κυβερνητικά χείλη των πιο αποτρόπαιων γεγονότων δεν ιδρώνει καν το αφτί της καλοαναθρεμμένης ελληνικής κοινωνίας;

Κι αν η φωτογραφία της σημαίας της Ελλάδας που κυμάτιζε ανέμελα πλάι στων Τσέτνικ (Σέρβοι εθνικιστές) πάνω από τα ερείπια της Σρεμπρένιτσα, δεν φάνταζε τόσο ένοχη, κι αν οι μαρτυρίες για τη σφαγή 8.000 αμάχων που προηγήθηκε, αποδόθηκε στη μουσουλμανική προπαγάνδα, κι αν για τα πρωτοπαλίκαρα της Μ.Α.Β.Η. χρειάστηκε να επιστρατευτεί η ελληνική δικαιοσύνη για να χαρακτηριστούν πατριώτες-θύματα πλεκτάνης, κανένα ιδεολόγημα δεν φαίνεται να χρειάζεται για να καλυφθεί η κυνικότερη των δηλώσεων από τον Αλ. Ρόντο: «Πράγματι στο ταξίδι που έκανα κατά τη διάρκεια του πολέμου στο Κόσοβο αντάμωσα δυο τρεις ένοπλους Έλληνες, που προφανώς ανήκαν σε σερβικές παραστρατιωτικές ομάδες» 27/11/2000.

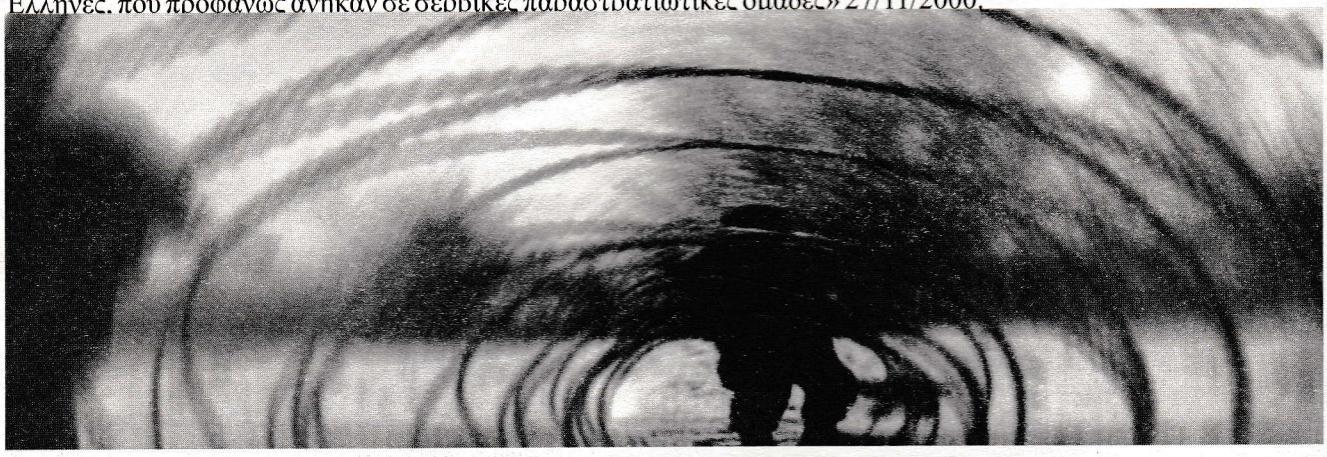

Μας φαίνεται βέβαια λιγάκι κραυγαλέα η απλοποίηση του κ.κ. σύμβουλου του ΥΠ.ΕΞ. Δεν ανταμώνει κανείς τυχαία, ποτέ και πουθενά εκεί που περπατά ή κάνει τη βόλτα του, παραστρατιωτικούς. Ούτε βέβαια πρόκειται να πιστέψουμε πως φύγαν Έλληνες στρατιωτικοί και πολίτες από την Ελλάδα απλά και μόνο για να πλιατσικολογήσουν εις βάρος των πιο φτωχών, της πιο φτωχής επαρχίας, της πάμπτωχης Γιουγκοσλαβίας. Και ούτε θα πιστέψουμε πως τρομοκρατούσαν τον εκεί πληθυσμό απλά τρομάζοντας γιαγιάδες ή παίζοντας το φάντασμα νυχτιάτικα.

Ήταν εκεί συγκροτημένα, στο πλάι των σέρβικων παραστρατιωτικών μονάδων, υπό την κεντρική καθοδήγηση του Βελιγραδίου και τις ευλογίες της Αθήνας για να συνεπικουρήσουν στην ολοκλήρωση του σέρβικου μεγαλοϊδεατισμού, την εθνοκάθαρση. Και είναι πλέον όλοι ενήμεροι. Όλοι, σιωπηλά ή όχι παίρνουν θέση.

Οι επιθέσεις λοιπόν σε ελληνικούς στόχους δεν είναι κάτι το παράλογο ούτε κάτι το ξαφνικό και αναπάντεχο. Είναι η απάντηση στη μακριά και βαριά αλυσίδα των πρακτικών και επιλογών του ελληνικού επεκτατισμού. Η επίθεση στο λεωφορείο των συζύγων ελλήνων αξιωματικών στην Αλβανία, οι επιθέσεις στο ελληνικό προξενείο στα Σκόπια, η επίθεση με χειροβομβίδες στο στρατόπεδο της ΕΛ.ΔΥ.ΚΟ. στο Ουρόσεβατς δεν είναι άλλο από πράξεις αυτοάμυνας των ντόπιων πληθυσμών απέναντι σε αυτό που αναγνωρίζουν σαν στρατό κατοχής. Κάτι με το οποίο συμφωνεί απολύτως και ο Υ.Ε.Α. Άκης Τσοχατζόπουλος ο οποίος σε δήλωσή του αναφέρει, πως οποιαδήποτε αποστολή στο εξωτερικό αντιμετωπίζεται σαν να βρίσκεται σε εχθρικό έδαφος. Κι ο εθνικισμός ο οποίος τυχόν τις χαρακτηρίζει (εξίσου εχθρικός για μας, όσο και ο ελληνικός) δεν μπορεί να γίνει η κολυμπήθρα των εγκλημάτων του ελληνικού επεκτατισμού.

Και οι υστερικές αντιδράσεις των Ελλήνων δεν δείχνουν τίποτε άλλο από μια κοινωνία πρόθυμη να υπογράψει την άνευ όρων παράδοσή της ανάμεσα σε τοίχους στρατοπέδων, χακί εμβατηρίων, ταγμάτων δολοφόνων και ονειρώξεις βαλκανικής ηγεμονίας.

Για όσο βέβαια η αλληλεγγύη στους κολασμένους των Βαλκανίων δεν αποφασίζει να δείξει τα δόντια της στα νώτα του εχθρού.

MIRUPAFSHIM...

Οι έλληνες δεν είναι ρατσιστές. Απλώς δεν γουστάρουν τους ξένους και περισσότερο τους αλβανούς. Εντάξει, αυτό το μάθαμε.

Και τώρα τί θέλουν; Θέλουν να φύγουν οι ξένοι και περισσότερο οι αλβανοί...

Και πότε ήταν εδώ; Όταν το υπουργείο εμπορίου απαγόρευε την ενοικίαση σε αλλοδαπούς χωρίς χαρτιά και τους ανάγκαζε να στριμώχνονται σε αποθήκες ψυχών, στα ακατοίκητα τετραγωνικά ψίχουλα των «ανιδιοτελών» ελληνόψυχων μικροϊδιοκτητών;

Όταν το υπουργείο υγείας απαγόρευε τη νοσηλεία σε αλλοδαπούς χωρίς χαρτιά και τους ανάγκαζε να ασημώνουν τις αδημονούσες χούφτες «ανιδιοτελών» ελληνόψυχων αλμπάνηδων;

Όταν το υπουργείο εργασίας χτύπαγε στην πλάτη εργοδότες σε χωράφια και οικοδομές, σε κουζίνες μεσοαστικών κωλόσπιτων και σε ανήλιαγα μπουρδέλα;

Όταν το υπουργείο δικαιοσύνης έστελνε τις κλούβες σε ελληνόψυχα τηλεφωνικά ραντεβού κάθε φορά που -ώ του θαύματος- οι μετανάστες ήταν να πληρωθούν και κατευθείαν τους απέλαυνε;

Όταν οι ελληνόψυχοι μπάτσοι έβρισκαν τις καινούριες ζωντανές τους κουκλίτσες για τη διεστραμμένη εκτόνωση των συμπλεγμάτων κατωτερότητάς τους;

Ε, λοιπόν, οι αλλοδαποί δεν ήταν εδώ. Ήταν περιφερόμενα φαντάσματα στα σοκάκια του μικροαστικού σκοταδιού. Τι λοιπόν θέλουν οι μη ρατσιστές έλληνες; Να σκοτώσουν εντέλει όλους τους αλλοδαπούς; Ε, λοιπόν, μήπως δεν τους σκοτώνουν αβέρτα με την πρώτη ευκαιρία;

Μέτρα πτώματα αν βλέπεις καλά μέσα στην καρδιά του σκοταδιού και ελάχιστα πιο κει από τον ψεύτικο ήλιο της τηλεόρασης.

Τι κάνουν οι ελληνόψυχοι αριστεροί μάχιμοι στους δρόμους του ψηφοθηρικού αντιαμερικανισμού; Τι κάνουν οι απίθανοι χριστιανοί στις ουρές του «άξιον εστί» με το επιχείρημα ότι όλοι είναι παιδιά του ίδιου θεού. Τι κάνουν οι φιλεύσπλαχνοι «μη κυβερνητικοί οργανισμοί» στον σκουπιδότοπο των αξιοδάκρυτων ψηφισμάτων;

Τίποτα. Μαζί με τους άλλους κάνουν που και που καμιά βόλτα απ' την ομόνοια, όταν χρειάζονται κάποιο μερεμέτι στο καινούριο τριάρι απόκτημα της δανειοληψίας τους ή στο χωραφάκι για το παραδοσιακό λάδι.

Οι σκούπες μαζεύουν σκουπίδια και όχι ψυχές. Και μπορεί να «καθαρίσουν» τα ανεπιθύμητα «σκουπίδια» που ξαναζωντανεύουν τα συνοικιακά πάρκα ή τρέφουν τα θανατηφόρα εργοτάξια, αλλά ποτέ δεν θα «καθαρίσουν» την ψευδαίσθηση του τηλεοπτικού ήλιου από το σκοτάδι της θλιβερής καθημερινότητας.

Όλα αλλάζουν. Ναι. Και το πιο γλυκό μπαστάρδεμα συνεχίζεται για να ανοίγει τις συνειδήσεις μας. Όπως ακόμα μιλάμε για τούρκικο καφέ, νταήδες, μάγκες, σερβάν, ντομάτες, μπιμπελό, μαντάτο, κόμπλεξ και λάιφ στάιλ, έτσι θα μάθουμε και το μιρουπάφσιμ.

Mirurafshim λέμε στους αλβανούς μέσα στις κλούβες και σημαίνει καλή αντάμωση.

Καλή αντάμωση για έναν περίπατο σε έναν όμορφο δρόμο, όπου στολίδια θα είναι δεξιά και αριστερά οι κρεμασμένοι ελληνόψυχοι κυνηγοί κεφαλών. Ένστολοι και μη.

...στα αλβανικά θα πει ΚΑΛΗ ΑΝΤΑΜΩΣΗ

Στη διάρκεια επιχειρήσεων "σκούπα" στη Δυτική Ατική ένα χρόνο πριν, που οι μπάτσοι έστηναν τις κλούβες τους, σταματούσαν λεωφορεία ή ξαμολιώντουσαν στους γύρω δρόμους συλλαμβάνοντας μετανάστες, αναρχικοί, από τις γύρω περιοχές, την ίδια ώρα φρόντιζαν και σταματούσαν τα λεωφορεία σε προηγούμενες στάσεις, ειδοποιόντας μετανάστες για το τι τους περιμένει λίγα μέτρα πιο πέρα. Επίσης σύντροφοι απλώνονταν στους δρόμους γύρω από τις κλούβες "διώχνωντας" μετανάστες από την ενέδρα. Την επόμενη μέρα μιας τέτοιας κίνησης αλληλεγγύης στα Ν.Λιόσια, με εκδήλωση στην κεντρική πλατεία της περιοχής, εκφράστηκε η αντίθεση στις άθλιες κρατικές ενέδρες και μοιράστηκε αυτό το κείμενο δημοσιοποιώντας και την κίνηση αλληλεγγύης.